

Poutník

3/2023 | 27. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

První svaté přijímání 4. 6. 2023 (foto: T. Bednář)

Slavnost Těla a Krve Páně s eucharistickým průvodem na Mariánské Hoře
11. 6. 2023 (foto: T. Bednář)

Úvodní strana: Farní tábor 31. 7. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milovaná farní rodino,

před námi je podzim. Děkuji Vám za naše setkávání při největším daru, který zde na zemi můžeme prožívat - při **mši svaté**. Děkuji za jednotu postojů!!! Moc si toho vážím!!! Připomínám, že když se zpívá alelujový verš před evangeliem povstáváme hned na aleluja, ne až pozdvihnu evangeliář. Děkuji ☺.

Ordinária

Dnes bych se s Vámi rád zastavil u ordinárií. Co to vlastně je? Ordinárium je souhrnné označení pro neproměnné části mše svaté. Schválně, zkuste si říct, které to jsou? ☺ Kyrie (Pane, smiluj se), Gloria (Sláva na výsostech Bohu), Credo (Věřím), Sanctus (Svatý) a Agnus Dei (Beránku Boží). Ve všední den není Gloria a Credo. V kancionálu jich máme sedm. Čtyři české a tři latinské. V naší farnosti se zpívá nejčastěji ordinárium číslo 503 od kněze, redemptoristy **P. Karla Břízy**. Když jsem Vám chtěl o něm něco napsat, tak jsem sám byl překvapen, že on se narodil v roce 1926 v Krucemburku, kde nyní působí dřívější čermenský farář o. Pavel Seidl. S naším vikariátem má bohužel ještě jednu zkušenost, a to, že při zabrání klášterů (Akce K) v roce 1950 a internací řeholních osob, byl internován na Hoře Matky Boží u Králík a posléze krátce v Hájku u Prahy. Zemřel v roce 2001 a je pohřben v redemptoristické hrobce v Příbrami. V roce 1969 o 1. neděli adventní byla do liturgie poprvé po staletích latiny zavedena čeština. Pater Bříza komponoval hojně hudbu s českými texty. V této době také vzniklo dodnes často používané tzv. „Břízovo ordinárium“. Také napsal řadu „propiří“, čili zhudebněných textů k bohoslužbě slova ve mši svaté. Na kněze byl tajně vysvěcen během vojny. Celých 17 let!!! se o tom nesměl nikdo dozvědět. V městečku Oslavany vedl dětský sbor. Protože představitelům tehdejšího režimu se to nelíbilo, dali mu na výběr, zda se zřekne sboru, nebo půjde do vězení. P. Karel zvolil první možnost a vrátil se do Krucemburku, kde pak pracoval v lese jako dělník a kromě toho se věnoval opravám varhan v širokém okolí, vyrobil sám 11 varhan! Říká se, že toto jeho ordinárium se hraje především v Čechách.

Jsem rád, že Magda Motlová hraje také ordinárium číslo 504, což je od **Petra Ebena** a zase k mému překvapení nás mnohé spojuje, protože pan Eben se narodil v roce 1929 v Žamberku!!! Jistě mnozí víte, že je otcem synů Kryštofa, Davida a nejznámějšího herce a moderátora Marka. David je muzikolog a vedoucí pěveckého sboru Schola Gregoriana Pragensis a Kryštof je matematik. Spolu se pak sejdou a zazpívají si jako Bratři Ebenové.

Jeho rozsáhlá produkce (přes 200 skladeb) má své těžiště ve vokálních a varhanních skladbách a zahrnuje též množství velkých kantát i drobných písňových opusů či šansonů. S postupem času se skladatelova pozornost upíná především na hudbu duchovní. Z otcovy strany měl kořeny v pražské židovské rodině, o čemž se dozvěděl až poté, co byl s bratrem vyloučen z gymnázia. Jeho i celou rodinu čekal koncentrační tábor Buchenwald, z něhož se se našťástí všichni po válce vrátili. Od roku 1955 byl pedagogem katedry hudby na Univerzitě Karlově, kde učil. Po pádu totality se stal profesorem, měl i čestný doktorát ze zahraničí. Roku 1994 složil pochod a fanfáry ke vztyčení prezidentské standarty a praporu Hradní stráže. Pan Eben zemřel v roce 2007.

O jeho ordináriu se říká, že se hraje především v Praze ☺!

Doufám, že budeme brzy pokračovat v tomto exkurzu ☺!

Žehná Vám srdečně Váš otec Jan ☺+

Z historie farnosti

Měli jsme maminku, kterou bavilo snad všechno, co dělala (vzpomínka na Zdeňku Motlovou)

Maminka, Zdeňka Motlová, se narodila 16. 6. 1930 Růženě a Emiliánovi Benešovým jako druhá dcera ze šesti dětí (Růžena, Zdeňka, Marie, Miluška, Václav a Emil). Rodina Benešova bydlela ve svém domku v Petrovicích – na Blahotinci pod Hůrou. Pořád cítím, jak to tam vonělo lesem, květinami, ovocem ... a něco z tohoto si všechny děti odnesly do života. Jako malé i velké děvče jsem tam moc ráda chodila. Rodiče vedli děti také k tomu, aby sobě i jiným pomáhaly. Rozhodně nežili v lehké době, začala 2. světová válka a tatínek Emil přišel o solidní zaměstnání v Žamberku u Karla Parishe (jejich majetek byl nejprve pod německou nucenou správou a později byl zabaven komunisty) a nemohl pak sehnat jinou práci než v lomu v Jablonném nad Orlicí. Bohužel tam měl později velmi těžký úraz.

Děti se dobře učily a maminičiny rodiče věděli, že dobré vzdělání je k nezaplacení. Naše maminka po základní škole navštěvovala hospodářskou školu v Jičíně. Po dokončení školy pak několik let vařila v hostinci U Lva Rudolfa Langra v Dolní Čermné (bývalý „pečovák“ na náměstí) a také pracovala v kanceláři v Tesle v Jablonném. V Čermné poznala Františka Motla ze Smrčiny, zamilovali se a v roce 1953 byla svatba.

Asi po roce jsem se narodila já Zdeňka, po dvou letech bratr Ladislav a po dalších dvou letech sestra Marie. Bydleli jsme v nájmu i s babičkou Annou ve dvou místnostech u Mačátů v Dolní Čermné. Důležitý předěl byl, když se rodičům podařilo koupit chaloupku se zahradou

č.p. 11 od pana Petra Mareše. Babička Anna se přestěhovala do malého bytečku v tzv. činžáku u náměstí. Chaloupka byla taková „oáza“, kterou naše maminka a tatínek opěchovali. My děti jsme se měly jako v bavlnce.

Mamka uměla různé ruční práce, šila nám skoro všechno – bundy i šaty do tanečních, leccos jsme se naučili. Talent a lásku pro pěstování květin, ovoce i zeleniny měla asi po svém tatínkovi, který dokud byl ještě zdrav, choval včely, rouboval růže a ovocné stromy. Mamka dokázala z kdejaké nebohé rostliny

vypěstovat novou urostlou květinu či stromek a někomu ji pak dala pro radost. Když jsem ještě chodila do školy na první stupeň, poslouchávali jsme doma v sobotu v rádiu METEOR (vědecko-populární pořad) a tam jednou jako zkoušku nabízeli, aby si lidé objednali semínka malých různobarevných rajčátek. Mělo se odepsat, jestli v těch určitých končinách porostou a podobně. Mamka napsala a od té doby jsme každý rok mlsali sladounká rajčata. Myslím, že v té době v Dolní Čermné mnoho těchto pěstitelů nebylo. Mamka pak semínka rozdávala dalším zahradním nadšencům. Květiny u nás kvetly celý rok, mamka je mimo jiné používala i na výzdobu do kostela. Jednou

jsem vyšla z chaloupky ven a mamka zrovna něco okopávala v zahrádce a u plotu stála malá holčička, která ji něco vyprávěla a pak řekla: „Víte, paní Motlová, vy jste taková moje kamarádka“. Byla to radost i pro mě. 😊 Mamka byla taky výborná kuchařka, vařila a pekla nám samé dobroty. Mnoho let vařila ve školní kuchyni v Dolní Čermné a na minigolfu v kempu. Pekla koláče, dorty, zákusky, vařila na svatbách, na poutích a dalších akcích.

Tatínek František Motl zemřel nečekaně v roce 1983. Dost věcí, které spolu plánovali, bylo pak jinak.

Mamka moc ráda vyrážela na výlety po Čechách, a když se po revoluci otevřely hranice, tak i po Evropě. Navštívila mnohá poutní místa a z cest si kromě zážitků přivážela zejména sazenice a odnože různých rostlin. Milovala všechna svoje vnoučata a jiné děti, vždy ji rozzářily. Také říkala“ SCHÁZEJTE SE, POVÍDEJTE SI...! Ona pro to dělala, co mohla, aby se lidé mohli scházet v pohodě mezi sebou a zároveň s Pánem Bohem. Například její věrné zdobení kostela nebo každotýdenní vaření výborné dršťkové polévky na faru, kde se v neděli po ranní mši scházeli ti, kteří měli čas a zájem. Myslím, že mamku práce pro farnost moc bavila a naplňovala. Určitě na tom měl svůj podíl pan farář Pavel Seidl, který čermenskou farnost hodně pozvedl a rozproudil. Byl moudrý, vlídný, dokázal lidi dobře motivovat a vážil si jich.

S jistotou mohu říci, že nás měla moc ráda a vůbec lidí, humor, zvířata, květiny, les, vaření všeho druhu, ruční práce, mapy, vážnou i jinou hudbu, Dalo by se říci, že to byla obyčejná a zároveň neobyčejná žena.

Zemřela 14. října 2019.

Zdeňka Tomková

Rozhovor Poutníka

... s panem farářem Jakubem Kellerem z Horní Čermné

Vážený pane faráři,
je mi velkou ctí, že jste přijal naši prosbu a ochotně poskytujete rozhovor pro náš farní časopis.

O prázdninách, kdy náš rozhovor vzniká, nemohu začít jinak než otázkami:

Jak prožíváte letošní léto? Stále se ještě věnujete vodáctví?

Léto je pro mne krásná příležitost k trochu jiným způsobům setkávání.

Ve městech se v létě kostely vyprazdňují, u nás tomu tak nebývá. V prvních červencových nedělích např. přichází pravidelně do kostela skupina skautů, kteří táboří poblíž, přicházejí i jiní letní hosté, kteří jsou v Čermné a v okolí.

My také trochu víc společně cestujeme. Byli jsme týden na Vysočině na statku mého strýce a tety, kam jezdíme pravidelně s dětmi a s mládeží. Letos nás bylo 52, bylo to báječné a vyprávění by bylo na dlouho. Ještě se chystáme s farníky na týden do Beskyd, kde budeme výletovat a povídat. Sjíždění řeky na kánoích s mládeží bývá také jedna z pravidelných letních sborových aktivit, ale letos jsem ji musel vynechat, protože jsem častěji s mojí maminkou, která je nemocná. Jsme čtyři sourozenci, tak se snažíme prostrídat v pečování.

A nyní bych se vrátila na úplný začátek: kdy započala Vaše služba ve Farním sboru Českobratrské církve evangelické v Horní Čermné?

Začala před 25ti lety v září 1998. Přistěhovali jsme se na faru s manželkou Terezou a dvěma syny Matyášem a Mikulášem. Byli jsme tu moc hezky přijati. Farníci nám pomáhali i se stěhováním. V kuchyni na plotně bublala polévka s játrovými knedlíčky od paní Hajzlerové a Šilarové. Jeden z presbyterů se nabídl, že nás vezme do svého auta a ukáže nám důležitá místa, cesty a výhledy. Otevíraly se přede mnou postupně moc vzácné vztahy, setkání, rozhovory. Dojíkala mě důvěra, s jakou lidé přicházeli k novému faráři. Byl jsem začátečník, tak jsem se spoustu věcí učil a vlastně se učím dodnes. Začal jsem víc žasnout a žasnu dodnes.

Můžete nám prozradit, odkud pocházíte?

Jeden z farníků mi říkal: „Vy jste z Prahy? ... Tak to tady dlouho nevydržíte.“ Jiný říkal: „To nám asi nebudete rozumět.“ Do té doby jsem si neuvědomoval, že by mohl být handicap, když se někdo narodí, vyrůstá a studuje v Praze. Asi v tom dodnes žádný velký handicap nevidím. Měli jsme jako rodina hodně přátel i mimo Prahu, třeba strýc Jan byl farářem v Jimramově a potom v Černošíně, kam jsme často jezdili (komunisti mu pak sebrali tzv. „státní souhlas“, soudili ho za to, že jezdil s dětmi a mládeží na letní pobyty). Chodili jsme s rodiči do evangelického kostela v Praze u Salvátora, kde byl v mém dospívání zrovna farářem Alfréd Kocáb. Na toho moc rád vzpomínám, na jeho široké srdce, na lásku k mystice, na vedení k modlitbě a meditaci. Byl to „můj“ farář. Při jednom duchovním doprovázení mi říkal: „Jakoubku, když jsme tu dnes spolu, tak je tu s námi také Kristus.“ Od té doby to tak беру a vnímám, že kdykoli jsem s druhým člověkem v osobním rozhovoru, jsme vlastně tři.

Jak jste si zvykl na zdejší kraj pod Orlickými horami?

Myslím, že jsem se tu brzy cítil být doma. Díky lidem, které jsem tu v obci poznal, díky farářskému povolání, které je při „zabydlování“ specifické. Díky „farní“ rodině. Díky své rodině – narodily se nám tu dvě dcery Dorothea a Ester. Díky blízkým sociálním a zdravotnickým zařízením - konkrétně díky dětskému domovu, Domovu pod hradem Žampach, Charitě a domácímu hospiciu. Zdá se mi, že krajina Podorlicka nějak ladí s mojí vnitřní krajinou právě díky všem těm lidem, se kterými jsem se tu setkal.

Jak vlastně fungují farní sbory ČCE? Máte také „farní rady“?

Tak to by mohla být dlouhá přednáška. Nebo bych mohl odpovědět odkazem na knížku Radomila Jindry o historii evangeliků v Černé nebo na web e-cirkev.cz/kdo-jsme/. ČCE nemá hierarchický, ale participativní model vedení - říkáme mu odborně „presbyterně synodní zřízení“ s významným zastoupením laiků. Máme farní sbory a v nich volená staršovstva (tedy „farní rady“ ovšem s mnohem většími kompetencemi než je tomu u vás). Máme senioráty, abychom byli solidární a mohli některé věci lépe dělat pro více farních sborů najednou – např. setkávání mládeže. Máme synod a synodní radu, abychom se o některých věcech mohli domlouvat všichni společně (např. vydávat nový zpěvník, zřizovat církevní školy, organizovat spoustu různých vzdělávání).

Jaké jsou aktivity Vašeho sboru?

Za první: Slavíme, slavíme a slavíme. Nejraději v neděli a o všech církevních svátcích. Jsme hosté, to je asi naše hlavní aktivita. Jsme překvapivě vždy znovu pozvani na hostinu a máme nejlepšího Hostitele.

Za druhé: Hledáme a hledáme. Máme rádi setkání, při kterých je bezpečný prostor pro životní otázky a naslouchání. Mívá to podobu různých katechetických setkání v menších skupinách s dětmi, s konfirmandy, s mládeží, se střední generací, s dospělými, se seniory, spolubytí na cestách, při přípravách ke křtu, ke svatbě...

Za třetí: Sloužíme druhým. Snad také trochu. Aby tu na zemi bylo dobré místo pro život. Proto občas vymýšlíme dobročinné akce, koncerty a staráme se o prostory kostela a fary tak, aby tu bylo příjemně, aby se tu lidé cítili přijati ve své rozmanitosti, abychom žili svobodně.

Jste seniorem Chrudimského seniorátu. Co tato Vaše funkce znamená a co obnáší?

Znamená to předně pastoraci ve společenství farářů a farářek chrudimského seniorátu. Dříve to bylo 25 farních sborů a nyní je to 22. Nejvzdálenější je Čáslav a Opatovice, nejbližší je Lanškroun a brzy i Letohrad, který se k chrudimskému seniorátu připojuje. Jezdím na návštěvy, vedu rozhovory, doprovázím, když někde něco končí a jinde něco začíná. Pomáhám organizovat vzdělávací aktivity na seniorátní úrovni. Snažím se nepřekážet a podporovat vztahy. Úřaduji. Pro některé jsem církevní „autorita“. Ovšem poznal jsem, že autorita je k tomu, aby druhým umožňovala „být autory“ toho, co smysluplně dělají. Snažím se, aby moje funkce tedy znamenala v tomto slova smyslu „autorizovat“ druhé.

Vím, že Vaše působení v Horní Černé se chýlí ke konci. Jak probíhají změny farářů ve sborech ČCE?

Faráři a farářky jsou voleni shromážděním farního sboru na určitou dobu. Např. já jsem byl zvolen nejprve na 10 let, pak na 7, pak na 3, znovu na 3 a naposledy na 3. Rozhodnutí o změně tedy udělá buď sám farář/ka nebo samo staršovstvo nebo ho udělají společně. Všechny tři varianty jsou možné a běžné. Seniorát a synodní rada se k tomu také vyjadřují a mohou některou volbu nedoporučit. To se ale nestává moc často.

A k čemu směřuji především v tomto rozhovoru je ekumenismus, což by jistě byl námět na samostatný a obsáhlý odborný příspěvek.

Mohl byste nám k tomuto tématu sdělit stručně a „obyčejně pochopitelně“, co je jeho podstatou?

Je to odvozeno od řeckého slova oikos, což znamená dům a společenství v něm. Tak si jednoduše a obyčejně představuji (a už tím vlastně docela žiji), že je jeden dům a my evangelíci a katolíci jsme spolu jedno společenství v něm. Nebo je vlastně ještě větší Dům a v něm my křesťané a židé a muslimové a lidé hledající ... jsme jedno společenství v něm.

Věřím, že Boží království už je hodně blízko a zve nás k tomu, abychom se nenechali při setkávání s druhými brzdit starými zvyky a pravidly. Jistě můžeme být doma i tam, kde jsme vyrostli. Vážíme si tradic, které jsme zdělili. Nemusíme jednotlivé menší a uzavřenější domy bourat. Ovšem nepotkat se v tom velkém Domě nebo odmítat do něj vstoupit by byla velká škoda. Nic nám přece nebrání v tom, abychom přijali pozvání ke Stolu, který není náš. Nejsme přece majiteli Boží lásky, abychom o ní rozhodovali a určovali, kdo k ní může a kdo nemůže přijít. Jsme příjemci, jsme hosté, sdílíme Boží pozvání, Boží lásku. Smíme tu ve světě být znamením Božího přijetí. I proto občas připravíme ekumenické bohoslužby.

Je mi líto, že v Čermné – na dolním i horním konci – bývali kdysi faráři, kteří stavěli překážky a např. rozmlouvali tzv. smíšené sňatky. Snoubenci buď přestoupili do církve toho druhého nebo se s křesťanstvím postupně rozloučili. Je mi líto, když někdo staví překážky v účasti na svátostech. Nedávno jsem inicioval rozhovory českých zástupců evangelické a katolické církve ohledně kmotrovství při křtu. Vyznáváme všichni jeden křest a jednu „katolickou“ – to jest všeobecnou - církev. Nevidím rozumný důvod k tomu, abychom se nechali spoutávat tím, co naši předkové formulovali v dobách, kdy se potřebovali vymezovat vůči svým sousedům.

Pokud si vzpomínám, ekumenické bohoslužby se začaly konat od doby, kdy v naší farnosti působil otec Pavel Seidl.

Jak se zrodila myšlenka ekumenických setkání a jaká byla očekávání?

Splnila se?

Ekumenické bohoslužby se tu slavily, ještě než jsem přišel. Jsem moc vděčný všem čtyřem dolnočermenským farářům za to, co jsem s nimi mohl prožít. Nevím, jestli někdo z mých předchůdců za dobu svého působení zažil tolik výměn ve vaší farnosti.

S Pavlem Seidlem a Josefem Roušarem jsme stihli mít moc krásné osobní vztahy. S vaším současným farářem Janem je pro mne veliká radost se potkat kdykoli a kdekoli. Moc si toho vážím. Ale často myslím na to, že ještě důležitější než vztahy mezi námi

faráři jsou vztahy mezi farnostmi a farníky. Modlím se za to, aby společné bohoslužby pro vás i pro nás byly posilou z Evangelia a radostným společenstvím s Kristem. Mám tušení, že tomu tak může být. Jsem za to moc vděčný. Krásné jsou i další příležitosti k propojení a potkávání během roku se skupinami i jednotlivci. Třeba poslední hodinu náboženství před prázdninami jsme letos měli u vás v kostele na Mariánské Hoře. Na Velký pátek tam míváme bohoslužbu na vaší křížové cestě. Mnohým z nás je u vás dobře a třeba je to vzájemné. Pokud ano, tak se očekávání ekumenických setkání splnila.

V hornočermenském kostele často pořádáte koncerty; díky varhanám se zde také konají koncerty varhanní hudby v rámci Mezinárodního letohradského hudebního festivalu.

Co Vy a hudba?

Hudba? ... Hudba je pro mne dar od Boha. Ne, že bych ji uměl nějak zvlášť provozovat, raději poslouchám. Miluji i pauzy a ticho na konci a ticho na začátku. Bez ticha by to nešlo... Líbilo by se mi, kdybychom my byli hudební nástroje, na které Bůh tu svoji hudbu hraje. Možná se to tak někdy děje. Proto tak rád poslouchám ty druhé. A při poslechu – asi zvlášť při koncertech duchovní hudby - zažívám darovanou volnost a vnitřní svobodu.

Při jednom koncertě v Rudolfinu jsem měl kdysi takovou vizi Boží trojice: Bůh je jako dirigent (komunikuje se všemi a zná všechny party). Kristus je jako sólista (mistr). Duch svatý je jako orchestr (pestrost, síla, schopnost ticha). A vztahy v té trojici jsou inspirující od začátku do konce.

foto: <https://e-cirkev.cz/>

Na závěr poprosím o Vaše poselství pro obyvatele obou našich obcí a čtenáře Poutníka.

Děkuji moc za potkávání a porozumění. Máte krásný časopis. Svědčí o živém a radostném společenství. Můžete-li, přijměte osobně i společně poselství v podobě jednoho, tuším, irského požehnání:

Bůh je před tebou, aby ti ukazoval správnou cestu.

Bůh je při tobě, aby tě mohl brát do své náruče a chránit tě.

Bůh je za tebou, aby tě bránil před záłudností zlých lidí.

Bůh je pod tebou, aby tě zachytil, když padáš a aby tě vysvobodil z pasti.

Bůh je v tobě, aby tě utěšoval, když je ti smutno.

Bůh je kolem tebe, aby tě obhajoval, když na tebe útočí.

Bůh je nad tebou, aby ti žehnal.

Pane faráři, moc Vám děkuji za krásný rozhovor. Přejí Vám i Vaší rodině vše dobré a hodně zdraví... Ať se Vám daří v osobním životě a při Vaší službě Bohu, kterou vykonáváte s velkou láskou a otevřeným srdcem.

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Ze života farnosti

Farní odpoledne

Jak je zdejším dobrým zvykem, sešli jsme se i letos na farním dvoře. Tentokrát to bylo o prosluněném odpoledni v neděli 18. června.

Nejprve je však nutné všechno připravit. Je potřeba mít kde a na čem sedět a něco na zub se také hodí. Farní stodoly nejsou uzpůsobeny k sezení uvnitř, a když je slunce vysoko, stín ve dvoře dělají jen malý. K tomu nám pomohly orelské stany a slunečníky a dva farní altány. Lavičky nám laskavě zapůjčil městys. Ještě dovézt udirnu, na verandu výčep, nějaké to nádobí a můžeme se sejít...

K farnímu odpoledni už neodmyslitelně patří také nějaký ten kulturně-zábavný program. Letos se jej zhostila paní Šárka Benešová z Petrovic se skupinkou dětí. Připravili si pro nás zeměpisnou hádací soutěž. Děti v kostýmech postupně představovaly jednotlivá živá sousoší, která spolu se slovním popisem byla indiciemi pro publikum k uhodnutí některé evropské země. Projeli jsme tak Evropou křížem krážem, abychom

zjistili, že nejlepší zeměpisné znalosti má Magda Motlová. Nebo je nejrychlejší a nejhlasitější? Možná všechno dohromady. 😊 Cenou pro vítězku pak byla všechna živá sousoší, která se na ni ochotně vrhla.

V kuchyni se mezitím krájelo a rozdělovalo donesené ovoce, buchty, jednohubky a další dobroty. Vařila se káva, i pivo bylo. Dobře se hodilo k již tradiční klobáse z udirny, kterou obsluhoval Zdeněk Macháček. Plným stolům se věnovali spíš dospělí, děti zase měly dostatek prostoru k dovádění. V obležení byly nejen houpačky a pískoviště, ale stranou zájmu nezůstaly ani slackliny natažené mezi stromy v horní části zahrady, kde se také hrál fotbal a malovalo se na obličej.

O hudební doprovod se postarala dechová hudba. Jásavé polky a valčíky chvílemi zavdaly i k tanci, nutno ale podotknout, že

svažitý a travnatý farní dvorek není pro tanec zrovna ideální, sám jsem si to zkusil. Ale když se chce, tak to jde... No a když měli muzikanti přestávku, překvapil nás pan Kamil Mareš z Horní Čermné se svým flašinetem. Vlastně... hned se dvěma flašineti. Starší z nich měl vypůjčený, ten by měl být zhruba z období poslední velké přestavby našeho farního kostela na začátku druhé poloviny 18. století. Novější a hlasitější flašinet si pak pan Mareš před několika lety nechal vyrobit. Každý z flašinetů uměl asi 7 písní, každý trochu jiné. Oba byly poctivé mechanické, takže když se netočí klikou, nehrají. Do jejich útroby pan Mareš také nechal zájemce nahlédnout. Točením klikou se ovládá nejen malý měch uvnitř dřevěné skříňky, ale synchronně s ním se uvádí do pohybu také dřevěný válec osazený soustavou kolíčků. Ty vypadají skoro jako sponky do sešivačky, ale různých délek. Količky zvedají dřevěná vahadla, která přes tenká táhla kdesi v útrobach otvírají cesty pro vzduch z měchu k jednotlivým píšťalám, které tvoří tóny. A to je vlastně celé. Vlastně je to naprosto jednoduchá mechanika, ale zároveň je fascinující, jak to celé funguje a vyrobit takový flašinet asi bude pořádný majstrštyk. Hru na flašinet rozhodně musel vyzkoušet také pan farář.

Na farní odpoledne poprvé dorazili také obyvatelé Domova U studánky, z nichž někteří se nedávno stali novými farníky. Své umění nám přišla ukázat paní Jaruška Peterová, u níž si mohli zájemci zakoupit některý z vyšívaných ubrusů či prostírání a podpořit tak její další tvorbu.

Závěrem se snad už sluší jen poděkovat Pánu za to krásné počasí a vůbec celé to příjemné nedělní odpoledne. A za rok, o nějaké hezké červnové neděli opět na viděnou na farním dvorku! A nutno podotknout, že brána farního dvorku v tento den není otevřena jen všem farníkům z Dolní a Horní Čermné, Verměřovic, Petrovic a Jakubovic, ale i všem přátelům a známým, sousedům, všem těm, které zajímá, jak to chodí ve farnosti nebo jak to vypadá na farním dvorku. Zkrátka všem lidem dobré vůle, kteří by se rádi přišli setkat... Tak se stavte!

František Mareš

Biblická hodina

Od letošního března, pravidelně každý měsíc, se scházíme na faře. Pravda, je nás hrstka a jsme vlastně na začátku. Někdo je ve čtení Písma zběhlejší, jiný je úplný začátečník. Ten, kdo se věnuje čtení Bible, ví, že to není čtení jednoduché. Je těžké se zorientovat, porozumět, pochopit. Písmo svaté potřebuje výklad.

Otec Jan nám trpělivě pomáhá, vysvětluje, zajímá se o náš názor. Snaží se biblickou hodinu zpestřit a udělat ji co nejvíce zajímavou. Prostě nás vede, abychom porozuměli a odnesli si z hodiny co nejvíce.

Na poslední biblickou hodinu před prázdninami byl pozván pan Kamil Bohdík Novák z Domova u studánky s tématem **Boží slovo a Izrael**. Na toto setkání v pondělí 26. června nás přišlo více než obvykle, a to jak domácích, tak i „přespolních“.

Zajímavé vyprávění spojené s promítáním jsme začali ve městě Ur, tam kde žil Abrahám. Tam, kde mu Bůh řekl: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu“ (Gn 12,1). Na Boží výzvu se odebral do země, kterou mu Bůh chtěl ukázat a věřil zaslíbení země i potomstva.

Jeskyně patriarchů; foto: <https://cs.advisor.travel/>

Postupně jsme s Abrahámem prošli (byť jen na mapě) celou jeho náročnou cestu přes Babylon, Cháran, Damašek až k Šekemu (dnešní palestinské město Nábulus – asi 48 km severně od Jeruzaléma) do země Kanaán. Po cestě Abrahám staví oltáře a vzývá Hospodina. Vždy důvěřuje Hospodinu a nechá se vést Jeho hlasem.

Viděli jsme, kudy pravděpodobně Abrahám se svými lidmi sestupuje před hladomorem do Egypta a kudy

se po dlouhém, dlouhém čase nechali vyvést z otroctví a vrátili se do Hebronu (30 km jihozápadně od Jeruzaléma).

„Naším Bohem je přece Hospodin. On nás i naše otce vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Joz 24,17).

A v Hebronu, v Jeskyni patriarchů, je Abrahám pohřben. Abrahámova svatyně je druhým nejposvátnějším místem Židů (po Chrámové hoře v Jeruzalémě) a je také uctívána křesťany a muslimy.

Tolik ve zkratce z prozatím poslední biblické hodiny. Pan Kamil Bohdík Novák přislíbil další návštěvu na faře, tak se máme na co těšit. Myslím, že nikdo z nás si nenechá ujít v září pokračování.

Milada Marešová

Modlitby matek – Triduum

Modlitby tridua mají jasně stanovenou strukturu. Po zahájení, modlitbě k Duchu svatému, prosbách za ochranu a sjednocení, následuje čtení a rozjímání Božího slova. Pro lepší pochopení tohoto slova můžeme použít symbolu. Ráda bych vám představila symbol, který nás provázel při červnovém setkávání.

Páteční texty byly z knihy Job. Každý z nás také procházíme různými zkouškami, těžkostmi, utrpením.

Před obětním stolem byla položena menší skleněná miska s vodou, která představovala Boží náruč, blízkost, živou vodu, ale byla přikryta plastovým víkem. Potká-li nás nějaké trápení, většinou jsme bezradní a určitý čas nám trvá, než pochopíme, že máme jít k Bohu, k živé vodě.

V pátek jsme tedy postupně každá poklekla a nad rozžatou svíci jsme nahrály kovový bodáček, kterým jsme zvětšovaly otvor v plastovém víku.

V sobotu jsme si každá vybrala brčko a navázala na něj stužku – vyjádření přijetí utrpení, brčka i stužky byly různých tvarů a barev, tak, jak každý máme jiné trápení.

Sklonily jsme se nad miskou s vodou a vytvořeným otvorem jsme se brčkem napily vody – živé vody.

Podají-li se nám naše starosti, těžkosti odevzdat Bohu, čerpáme-li sílu od něj – pijeme-li živou vodu, zvětšuje se v nás prostor víry, získáváme více síly.

Toto představovala v neděli velká mísa s vodou, kladly jsme do ní papírové lodičky s nápisy věrnost, naděje, pokoj, laskavost, porozumění, odpuštění, trpělivost a brčky jsme je rozfoukávaly. Přijaté utrpení, které dáváme Bohu, nás posilní, rozšíří naše srdce, přiblíží nás k Němu. Věci se pak dávají do pohybu, získáváme pokoj v srdci, dějí se zázraky...jsou to vlastně dary od našeho Otce, který nás miluje a ví co je pro nás dobré.

Všechny tři dny nás provázela píseň, ve které jsme zpívaly:

„Jen kdo se skloní, ten sílu získává. Kdo sám sebe vzdá se,
ten sílu získává, kdo pýchu svou ztratí, ten sílu získává,
kdo svého nic nemá, ten sílu získává...“

Pane Bože, děkujeme, že nás miluješ a stále čekáš s otevřenou náručí, abys nás mohl obejmout. Kéž Ti dokážeme důvěřovat.

Marie Moravcová

Setkání na farním dvoře před prázdninami

Rozloučit se se školním rokem a přivítat prázdniny jsme se rozhodli na farním dvoře v Dolní Čermné 28. června odpoledne.

Na začátku jsme se zúčastnili mše svaté, kde nás doprovázela schola a měli jsme co dělat, aby nám neulétly všechny texty.

Po mši jsme měli možnost opečení buřtů a čepované kofoly, dospělí si mohli dát i pivo. Poté jsme si povídali, některé děti hrály fotbal.

Odpoledne jsme si užili a už se zase těšíme na další společné akce.

Anežka Kyšperková

Farní tábor - zatím netradiční, protože první... (část I.)

Někteří lidé nás inspirují svými schopnostmi a nadšením natolik, že překonáme sebe sama a pustíme se do věcí, které jsme nikdy nedělali. A tak se, otcem Jendou inspirována, od útlého jara zabývám organizací a zajištěním prvního čermenského farního tábora. Vybrané téma zní: **Hrdinové a proroci**.

Ne, že bych neměla zkušenosti s pořádáním několikadenních pobytů pro děti, ale bylo to vždy jakési bezčasí, žádné *od – do*. Farní tábor by ale nějaký řád mít měl!

Udělám tedy rámeček, ve kterém se snad budeme pohybovat, vyberu biblické postavy, které by nám mohly být vzorem a základem k rozvíjení našich schopností a přízvu spolupracovníky, abychom vytyčili hranice a uspořádali program do logického celku. Moji milí spolupracovníci Eliška, Magdalénka, Alička, Emča, Sára, Laura a Maruška hlavní tým, který se skládá z těch, na jejichž schopnosti, humor a odvalu je spoleh, mi pomáhají zkorigovat můj poněkud rozsáhlý výběr biblických borců a vymýšlejí a doplňují hry a aktivity, které by se mohly ke každému z nich hodit. K tomu nám další skvělí lidé Anička s Aničkou, Markétka, Anička a Kačka. (Anny a Aničky se účastní tábora v celkovém počtu pěti kusů☺) zajišťují rozličné službičky a vytvářejí milé zázemí. Naše životy vkládáme do rukou Božích, nejvyšší velení do rukou iniciátora tábora, laskavého průvodce, akčního a aktivního otce Jana. A tábor může začít...

Úvodní modlitbou, o kterou se postará otec Jenda, se strhne proud událostí.

Vybavujeme účastníky jmenovkami, které na papírovou pásku umně vypisuje Maruška. Ze záměru napsat o. Jenda se stane ó Jenda, čímž se okamžitě mění úroveň jeho důležitosti.

Prostřednictvím hry *Dvě pravdy a jedna lež* se snažíme o bližší seznámení se účastníků tábora. Hra spočívá v tom, že každý o sobě napíše na papír dvě pravdivé informace a jednu blbost, kterou si právě vymyslel. Ostatní hádají, co je pravda a co ne. Překvapivý obrat ve hře nastává, když je Jonáškem z ničehož nic položena trojotázka *Kolik je mraků, kolik je čárek a kolik je lidí*. K našemu překvapení se ukáže, že správná odpověď měla být vždy tisíc, což jsme u lidí usmlouvali na 7 miliard.

Než se po mši svaté posilníme obědem, je třeba se připravit na nelehkou úlohu – s Noemem zachránit svět. Získat fyzickou na tak náročnou věc není žádná sranda. Skoky, běh, protahování a procvičování svalů i udržování psychické pohody například zpěvem, to je v tuhle chvíli náš úkol!

Než zasedneme k jídlu, jsou všichni připraveni na všechno.

Je pravda, že na můj neskrývaný jáset z toho, že právě zlepšili svoji fyzickou, mi Vašík namítnul, že z toho mají spíš psychickou, ale další sled událostí ukáže, že žádnou újmu na psychice rozhodně neutrpěli.

Po obědě sehnali zvířata, od každého druhu pár, a s nimi se měli plavit vodami, aniž by přišli oni či zvířata k úhoně. Postavit loď si nemuseli, o to se postarala Magdalénka s Eliškou a použitelné archy byly rovnou tři... Díky skvělým lodivodům k úhoně nepřišel z lidí nikdo, jen některá zvířátka, vyobrazená na papírových kartičkách, vody potopy nepřežila.

Duha se tentokrát neukázala na obloze, ale stala se naší součástí v podobě barevné svačiny. Jak se ukázalo, byla to zároveň stezka odvahy pro hladové, protože červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá a lehce nafialovělá pomazánka nevyvolávaly v účastnících naději na poživatelnost, ale kdo se odvážil, s překvapením zjistil, že to není tak hnusný, jak to vypadá☺.

Další ráno, *po úvodních obřadech*, dostává každý účastník do rukou ruličku toaletního papíru, aby si kus, dle svého uvážení či potřeby, odmotal. Někdo si vezme jen jeden dílek, někdo tři a jsou i tací, kteří odmotají, pro jistotu, pořádný kus. A pak se dovědí, že za každý odmotaný dílek toaletního papíru mají říct něco o sobě... Zděšení v očích mistrů odmotávání je patrné☺, ale nakonec se svého nelehkého úkolu zhostí se ctí.

Vyprávím příběh Mojžíše a uvažuju, jestli v Egyptě taky takhle lilo. Asi ne, ale zato je postihlo deset ran. Jedna z nich právě přichází – žáby. Na rozdíl od těch pravých v Egyptě jsou tyto žáby jedlé. Svačinka, upečená maminkou Markétky. Jdu si pro ně a pro zdramatizování okamžiku vejdu do společné místnosti a s vážností prohlásím: „Právě přichází jedna z egyptských ran.“ Na to reaguje Barborka jásavým hlasem: „Magda!“

Pro obnovení povědomí *kdo je kdo* hrajeme tématickou hru. S rytmickým plácáním se rukama do stehů klademe otázku: *Kdo snědl mi manu a křepelku mi vzal?* Řekneme jméno domnělého viníka a ten se brání: *Já ne!* A nás logicky zajímá: *Tak kdo?*, čímž si postupně zopakujeme jména všech účastníků. Opravdu se ptáme na manu, ale jsou i tací, kterým byla snědena máma.

A venku prší...

Místo vyvedení z *domu otroctví*, což bylo původně v plánu, i s akčním venkovním programem, zvyšujeme aspoň svoje šance na dobrý budoucí život ve svobodě. Rozdělujeme se do tří skupin – a ty se postupně dostanou na tři různá stanoviště.

První stanoviště je u hry Telepatie, kde se učíme předvídat myšlení a rozhodnutí druhých, což by jistě ocenil i Mojžíš a nebyl by překvapen chováním soukmenovců po přijetí ze Sínaje s deskami Desatera.

Druhé stanoviště je u hry Dixit, která slouží k hlubšímu vnímání toho, co vidíme očima ve spojení s tím, co vidíme srdcem. Obraz k nám často mluví víc, než slova. Mojžíš by mohl vyprávět. Hořící keř byl první z řady.

Třetí stanoviště jsou židličky. Je to stanoviště manuální práce spojené se schopností řešit věci buď na základě zkušeností..., a nebo taky ne. Úkolem prvním je postavit co nejvyšší stavbu s použitím všech židliček. Záludnost tkví v tom, že židličky, pokud se dávají do urovnaných tvarů, kloužou, padají, špatně drží stabilitu, ale pokud je do sebe a přes sebe různě zaklesnete, docela dobře drží. První, kdo přichází na toto

nestandardní, ale účinné řešení je Markétka! Když se k tomu samému zastavení o chvíli později dostanou starší děcka a Vašík si všimne, že holky ty židličky nerovnají, sděluje ostatním klukům, že *holky to tam maj ňáký psychopatický*.

Druhý úkol je s židličkami zahrát příběh, což vede k dalším zajímavým postřehům. Například: *Hledáme ňáký tatínky! Nemáš tatínka? Tatínci nejsou...*, židlička s vyobrazením kníru a židlička s vyobrazením symbolu wifi, zaklesnuté do sebe = *tatínek se připojil k wifi*.

Ondrovi se na jeho sdělení, že si musí odpočinout, dostává pregnantní odpověď *Ty si odpočneš až v nebi, kámo!*

V pauze po obědě využíváme Markétčiny knihy biblických příběhů, která nejen že mluví, ale i zpívá a klade otázky... Rozhodnu se zkusit test, který je součástí knihy, doufaje, že budu vědět odpověď. První otázka testu zní: *Ukaž na obrázku žirafu...*

Přestalo pršet, což nás vytáhlo z *domu otroctví* a dovedlo až na samotnou Sínaj. Cestou jsme se zcela a úplně zřekli bůžků, což jsme deklarovali jejich zničením, aby Mojžíš zase nemusel praštit deskami Desatera o skálu... Vyskytli se tací, kteří chtěli bůžky ušetřit, *protože byli tak krásní*. No jasný! Cožpak by šerední bůžci někoho zaujali tak, aby ho svedli na zcestí? To líbiví bůžci jsou nebezpeční, a proto museli být zničeni zcela a úplně! Ani špejle nebylo dovoleno Ondrovi si ponechat!

Desatero ve verších na Sínaji není pro táborníky překážkou a téměř hned jednotlivá přikázání rozpoznávají...

//ukázka: Po čem to zas pokukuješ? Dvorek, plot a slepičinec? Je to všechno jenom krám. V hrobě budeš stejně sám. nebo: Na co koukáš, myslíš, saháš... dávej bacha! Úcta, láska, věrnost... Toť tvá hlavní snaha! Každého vždy v úctě měj, mlsně na něj nekoukej!!!

Při cestě zpátky na faru začíná zase poprchávat a tím se z *domu otroctví* rázem stává země zaslíbená...

(pokračování příště)

Anna Motlová

Focení do Tarsicia

„Děcka mám na vás ještě otázku,“ ozvalo se z místa, kde seděl otec Jenda na konci spolčá. Všichni jsme zpozorněli a otec pokračoval: „Jsem členem redakce Tarsicia, neměli byste chuť nafotit fotopříběh?“ Překvapení a nadšení v našich tvářích se nedalo přehlédnout. Souhlasili jsme. Proto jsme 29. a 30. června netrpělivě čekali, než se nám otevrou dveře naší fary. Netrvalo to dlouho a otec Jenda s fotografem Zbyněkem otevřeli dveře. Zbyněk nás seznámil s dějem celého fotorománu, dozvěděli jsme, jak vlastně celé focení bude probíhat. Po nezbytných informacích jsme se s chutí pustili do focení. Celé to trvalo asi pět hodin. Nikdo z nás nečekal takovou náročnost. Navzdory tomu jsme si to moc užili. Myslím, že to pro nás všechny byla velice zajímavá zkušenost. Naše snažení můžete vidět v nadcházejících číslech Tarsicia. Těšíme se na vaše ohlasy.

Anežka Macanová

Putujeme s Poutníkem

Celosvětové setkání mládeže 2023

Tyto prázdniny byly plné zážitků, a to především díky celosvětovému setkání, které se tentokrát uskutečnilo v portugalském Lisabonu. Před samotným setkáním v Lisabonu probíhal tzv. předprogram v diecézích. Pro českou výpravu se jednalo o diecézi Porto. Porto je druhé největší město v Portugalsku a po celém světě si ho lidé spojují především se známým portským vínem. Porto však má jednoznačně co nabídnout samo o sobě. Je to krásné historické město, jehož centrum je i na seznamu památek UNESCO. Již při procházkách jeho uličkami na vás dýchne jeho atmosféra spolu s vůní soli z nedalekého oceánu.

a následující den se putovalo do Lisabonu.

Ani v Lisabonu jsem se bohužel do rodiny nedostala, avšak nemohu říct, že bych neměla štěstí. Mít na ubytování v tělocvičně oddělené sprchy, kde dokonce i tekla teplá voda, to byla zaručená výhra. No, vlastně téměř vše, co nezahrnovalo hadici mezi palmami, znělo jako výhra. ☺ Snídaně jsme měli vždy na ubytování a na oběd a večeři jsme se rozprchli po městě. Ochutnali jsme i jejich tradiční pokrmy jako je např. francesinha (zvláštní druh toustu zalitý zajímavou omáčkou), pokrm typický pro Porto. Samozřejmě jsme nemohli vynechat ani jejich nejznámější dezert – pastel de nata. Takto se nazývají portugalské koláčky z listového těsta, které jsou plněné žloutkovým krémem a chutnají opravdu výtečně! Nám se ani po tom, co jsme je jedli téměř každý den v Lisabonu, vůbec neomrzely ☺

Jak to tak vypadá, tak jídlo se k nám i přes obvykle prodloužené čekání vždy dostalo 😊. Další věc, která jednoznačně stála za to čekání, byl společný program – mše, křížová cesta a vigilie. Bylo zde spoustu momentů během setkání, kdy člověk doslova cítil sílu společenství lidí z různých koutů světa, kteří nehledě na jazyk, kulturu či národnost směřují za stejným cílem. Bylo krásné se navzájem zdravít na ulici, fotit se s vlajkami, vyměňovat si drobnosti, povídat, zpívat, tancovat, modlit se... Vše bylo tak spontánní a nenucené, že tam člověk teprve opravdu poznal, jaké to je doopravdy „žít tady a teď“.

Jedna z mých kamarádek mi teď nedávno po setkání řekla, že přesně takto nějak si představuje nebe. A mně to přišlo jako nádherné přirovnání. Nemyslím, že měla na mysli frontu na záchody či dlouhé stání na sluníčku ve 40 stupních s krosnou... naopak VÍM, že tím mínila chování lidí. To, jak se zde člověk cítil kolem těch, kteří měli své srdce vstřícné a otevřené k druhým. Aneb jak nám stále pořád dokola připomíná papež František – „Nebojte se!“ Nebojme se vyjít ze své komfortní zóny a otevřít se druhým lidem. Protože pokud tato akce něco ukázala, tak to, že ty nezapomenutelné

zážitky začínají právě tam, kde zanecháme svůj navyký komfort. Komfort, který třeba ani vůbec není samozřejmostí pro mnoho lidí na světě.

Domů jsme se vrátili nabití energií i přes značný spánkový deficit a spoustu nachozených kilometrů v nohách. Přála bych každému tuto událost aspoň jednou za život zažít, protože to stojí za to. Věřím, že si pocity odtud poneseme v srdcích ještě hodně dlouho. A kdo ví... možná na viděnou za čtyři roky v Soulu? 😊

Danča Filipová

Pout' v Jakubovicích 18. 6. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Pout' ve Verměřovicích 25. 6. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Zadní strana: Usazení špice na sanktusník 12. 7. 2023 (foto: L. Ešpandrová)
Generální oprava varhan 9. – 10. 8. 2023 (foto: T. Hájek)

Poutník 3/2023

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 28 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **19. 11. 2023**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu